

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie z zażalenia oskarżycielki prywatnej na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie
z 23 października 2025 r. sygn. akt II K 1668/24/S,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 lutego 2026 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w Krakowie
z 26 stycznia 2026 r. sygn. akt IV Kz 1246/25
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu
w Tarnowie.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z 23 października 2025 r. sygn. akt II K 1668/24/S, na podstawie art. 37 § 1 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że oskarżycielka prywatna, na co sama wskazuje w swoich pismach procesowych, wytoczyła szereg spraw sądowych (cywilnych) przeciwko Sędziom okręgu krakowskiego, formułuje pod ich adresem

różnego rodzaju zarzuty, co, abstrahując od ich trafności i wpływu na możliwość obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy, wskazuje, iż dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby niniejszą sprawę rozpoznał sąd niezaangażowany w jakiegokolwiek sprawy sądowe z jej udziałem (czy to cywilne, czy karne). Rozpoznawanie tej sprawy przez sąd krakowski, w sytuacji toczenia się różnorodnych spraw z udziałem oskarżycielki prywatnej właśnie przed sądami okręgu krakowskiego, może w opinii obiektywnego obserwatora budzić wątpliwości z punktu widzenia wizerunku szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości. Chodzi wszak o wizerunek sądu jako organu niezależnego, w którym orzekają niezawisli sędziowie, co do których nie można czynić zarzutu, iż w swojej służbie kierują się pozamerytorycznymi kryteriami. Dobro wymiaru sprawiedliwości postrzegać należy zarówno jako potrzebę zagwarantowania warunków bezstronności orzekania, jak i również utwierdzenia opinii społecznej w przekonaniu, że jedynymi względami mającymi wpływ na treść orzeczenia pozostają kryteria merytoryczne (tak SN w *postanowieniu z 19 grudnia 2025 r. sygn. akt IV KO 189/25*). Istotna jest konieczność eliminowania sytuacji mogących wywołać u stron lub w opinii społecznej przeświadczenie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (zob. *postanowienie SN z 18 grudnia 2025 r. sygn. akt III KO 184/25*).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w Krakowie jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Sąd ten w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k. Trzeba zauważyć, że zewnętrzny wizerunek funkcjonowania sądów wymaga, aby unikać wszelkich sytuacji mogących stwarzać zagrożenie formułowania racjonalnych opinii, iż nie tylko względy merytoryczne decydują o sposobie rozstrzygnięcia sprawy. Toteż należy uwzględnić wniosek złożony w trybie art. 37 k.p.k., jeżeli zachodzą uzasadnione podejrzenia, że postronny, ale i obiektywny obserwator określonego postępowania sądowego mógłby powziąć wątpliwości co do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny w sądzie właściwym do rozpoznania sprawy. Jeżeli stroną postępowania jest sędzia, pracownik sądu lub inna osoba, która ma ciągły bliski zawodowy, a także osobisty

kontakt z sędziami - ten sąd nie powinien orzekać w sprawie. Stanowi to przejaw dbałości o dobro wymiaru sprawiedliwości, jakim jest z jednej strony efektywność postępowania, a z drugiej, wizerunek sądu jako organu niezależnego, z którym orzekają niezawisli sędziowie, co do których nie można czynić zarzutu, iż w swojej służbie kierują się pozamerytorycznymi kryteriami. Dobro wymiaru sprawiedliwości postrzegać należy zarówno jako potrzebę zagwarantowania warunków bezstronności orzekania, jak również utwierdzenia opinii społecznej w przekonaniu, że jedynymi względami mającymi wpływ na treść orzeczenia pozostają kryteria merytoryczne (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2024 r. sygn. akt II KO 61/24; z 16 grudnia 2024 r. sygn. akt II KO 177/24*).

W ocenie Sądu Najwyższego w realiach niniejszej sprawy występują podstawy do zastosowania powyższej regulacji tak dla zapewnienia optymalnych warunków orzekania, jak i dla wykluczenia potencjalnych spekulacji, że to pozamerytoryczne okoliczności mogłyby wywrzeć wpływ na treść rozstrzygnięcia o zasadności bądź niezasadności oskarżenia. Zaistniała sytuacja obliguje do sięgnięcia po wyjątkową instytucję, o jakiej mowa w art. 37 k.p.k., skoro postępowanie powinno toczyć się w warunkach, w których prawidłowość orzekania nie będzie wzbudzała, także w społecznym odczuciu, wątpliwości i zastrzeżeń co do bezstronności procedowania i rozstrzygania w danej sprawie (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 stycznia 2025 r. sygn. akt III KO 166/24; z 8 kwietnia 2010 r. sygn. akt IV KO 36/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 715*).

W rezultacie Sąd Najwyższy uznał, że w zaistniałej sytuacji powinno nastąpić przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Tarnowie.

[WB]

[a.ł.]